

Sygn. akt I C 378/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: stażysta Joanna Michaliszyn

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. S. kwotę 25.000 zł /dwadzieścia pięć tysięcy złotych/ z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 190 zł /sto dziewięćdziesiąt złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Elblągu od powoda kwotę 227,73 zł / dwieście dwadzieścia siedem złotych 73/100/ i od pozwanego kwotę 112,17 zł /sto dwanaście złotych 17/100/ tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 378/15

UZASADNIENIE

Powód P. S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 76.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 25 stycznia 2009 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie. W wyniku tego zdarzenia doznał szeregu obrażeń, co skutkowało koniecznością długotrwałego leczenia, które nie doprowadziło do odzyskania pełnej sprawności fizycznej. Powód przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił jemu kwotę 16.000 zł tytułem zadośćuczynienia, uwzględniając jednak zakres doznanych cierpień i konieczność kontynuowania leczenia, kwota ta nie zaspakaja jego uzasadnionych roszczeń.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Motywując swe stanowisko wskazał, że wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w całości wyczerpywało roszczenie poszkodowanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2009 r. M. Ł., kierując samochodem osobowym R. (...) nr rej (...), jadąc w kierunku B. nie dostosował prędkości do złych warunków panujących na drodze w wyniku czego na łuku drogi w lewo stracił panowanie nad samochodem i zjechał na przeciwległy pas ruchu uderzając z dużą siłą w prawidłowo poruszający się swoim pasem ruchu samochód od marki V. (...) o nr rej (...). Powód był pasażerem tego ostatniego samochodu. Śledztwo umorzono z uwagi na zgon sprawcy wypadku.

(dowód; kopia postanowienia k. 17 – 20)

W zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, posiadacz pojazdu – sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego.

(bezsporne)

Bezpośrednio po wypadku, powód został przewieziony do szpitala w G., gdzie poddano go badaniom diagnostycznym. Zalecono przyjmowanie leków, kontynuowanie leczenia w poradni chirurgicznej, udzielono zwolnienia z pracy na okres do dnia 6 lutego 2009 r. P. S. korzystał ze zwolnienia do dnia 29 kwietnia 2009 r.

W dniu 28 stycznia 2009 r. powód udał się do lekarza ortopedy - traumatologa z powodu utrzymującego się silnego bólu klatki piersiowej, podudzia lewego oraz kręgosłupa szyjnego. U powoda stwierdzono złamanie żeber od IX do XI po stronie lewej, rozległy krwiak podudzia lewego. W dniu 11 lutego 2009 r. na podstawie badań RTG stwierdzono u niego złamanie głowy kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem odłamu ku górze i do przodu wraz z uszkodzeniem więzadła bocznego. Powoda zakwalifikowano do leczenia szpitalnego. Powód nie wyraził zgody na leczenie operacyjne.

Przez okres ok. 11 miesięcy korzystał z pomocy lekarza psychiatry, stosowano u niego leczenie farmakologiczne mające na celu uspokojenie, zniesienie problemów ze snem.

(bezsporne)

W wyniku wypadku P. S. doznał skręcenia stawu kolanowego lewego z awulsyjnym odłamaniem przyczepu kostnego więzadła pobocznego strzałkowego od głowy strzałki, uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i tylnego, stłuczenia klatki piersiowej i ogólnego potłuczenia. U powoda utrzymuje się umiarkowana, złożona niestabilność przednio - tylna - boczna kolana lewego II stopnia. Na skutek urazu, w zakresie ortopedycznym powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 %

Po urazie P. S. odczuwał większe dolegliwości bólowe przez okres około tygodnia, umiarkowane przez kolejne 2 – 3 tygodnie. Okresowe dolegliwości bólowe odczuwa również obecnie. Dotyczą one głównie kolana lewego, po przeciążeniu. Powód odczuwa okresowe uciekanie kolana, występują u niego obrzęki stawu kolanowego.

Z powodu utrzymującej się niestabilności kolana lewego jest niezdolny do ciężkiej pracy fizycznej, nie może uprawiać sportów wymagających biegania, skakania, jeździć na nartach, łyżwach.

W przyszłości dojdzie do powstania zmian zwyrodnieniowych kolana lewego, może także dojść do nasilenia się niestabilności kolana lewego i nasilenia trudności podczas chodzenia.

Powód nie ma szans na odzyskanie pełnej sprawności kolana. Aby poprawić stabilność stawu kolanowego wymaga zabiegów rekonstrukcji więzadła krzyżowego tylnego, krzyżowego przedniego, pobocznego strzałkowego. Zwykle rekonstrukcje takie wykonuje się w kilku etapach, co oznacza konieczność przeprowadzenia kilku zabiegów operacyjnych. Po każdym zabiegu konieczna jest intensywna, kilkumiesięczna rehabilitacja.

Z powodu otyłości, obecnych już zmian zwyrodnieniowych chrząstki stawowej kolana, wynik ostateczny leczenia nie jest pewny. Po wypadku powód poruszał się samodzielnie o kulach w stabilizatorze stawu kolanowego, nie korzystał z rehabilitacji.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii – traumatologii k. 147 -148)

Na skutek wypadku u powoda występują zaburzenia nerwicowe złożone z objawami zaburzeń adaptacyjnych oraz zaburzeń stresowych pourazowych o łagodnym nasileniu. Biegły psychiatra ustalił, że z tego tytułu powód doznał 5 % stopnia uszczerbku na zdrowiu.

Rokowanie w zaburzeniach nerwicowych jest generalnie korzystne. Powód nie wymaga obecnie leczenia psychiatrycznego, poza okresową farmakoterapią objawową czy spotkaniem z psychologiem, o ile uzna to za konieczne.

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii k. 179 -183)

P. S. w chwili zdarzenia miał 37 lat. Bezpośrednio przed wypadkiem pracował w warsztacie blacharskim; był osobą sprawną fizycznie, nie leczył się. W wolnych chwilach jeździł na rowerze, grał w siatkówkę, chodził na siłownię, zimą jeździł na nartach.

(dowód: zeznania świadka A. S. k. 134 v, cyfrowy zapis rozprawy k. 136, przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 209- 209 v, cyfrowy zapis rozprawy k. 211)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 16 000 zł oraz kwotę 400 zł tytułem odszkodowania.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Stan faktyczny w niniejszej sprawie co do zasady nie jest sporny. Ustalony został przede wszystkim w oparciu o dokumenty złożone w toku postępowania, niekwestionowane przez przeciwników, a także w oparciu o zeznania świadków, powoda oraz opinie biegłych.

Dowody te są spójne, korelują ze sobą, zaś opinie biegłych, niekwestionowane przez strony, uznać należy za jasne, logiczne, odnoszące się kompleksowo do postawionych tez dowodowych

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że pozwany nie kwestionował żądania powoda co do zasady. Przyznał, iż ponosi względem niego odpowiedzialność odszkodowawczą, czemu dał wyraz spełniając w części świadczenie. W tym kontekście za zbędne uznać należy szersze rozważania dotyczące podstaw odpowiedzialności pozwanego. Równocześnie pozwany konsekwentnie twierdził, że roszczenie powoda jest wygórowane, szczególnie z uwagi na zakres doznanego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 444 § 1 i 2 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (art. 444 kc), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Bezspornym jest, że powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku drogowego, do jakiego doszło w dniu 25 stycznia 2009 r. Nie budził kontrowersji również zakres obrażeń, jakie odniósł oraz przebieg leczenia. Okoliczności te wynikają wprost z dokumentacji medycznej, opinii biegłych, zeznań świadków oraz powoda.

Odnosząc się do żądania pozwu w zakresie zadośćuczynienia wskazać trzeba, iż pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766). Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi /zob. wyrok s. apel. z 1994.11.03 III APr 43/94 OSA 1995/5/41 w K./.

Pozwany wypłacił powodowi 16.000 zł z tytułu zadośćuczynienia twierdząc, iż kwota ta winna wyczerpywać wszelkie jego roszczenia. Ze stanowiskiem takim w realiach niniejszej sprawy nie można się zgodzić.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pomimo upływu ponad 7 lat od zdarzenia, P. S. nie odzyskał pełnej sprawności. Utrzymuje się u niego umiarkowana, złożona niestabilność przednio - tylna - boczna kolana lewego II stopnia. Nadal okresowo odczuwa dolegliwości bólowe kolana lewego, występują u niego obrzęki stawu kolanowego. Z powodu utrzymującej się niestabilności kolana jest niezdolny do ciężkiej pracy fizycznej, nie może uprawiać sportów wymagających biegania, skakania, jeździć na nartach, łyżwach.

Powód nie ma szans na odzyskanie pełnej sprawności kolana. Zdaniem biegłego z zakresu ortopedii w przyszłości dojdzie do powstania zmian zwyrodnieniowych, może także dojść do nasilenia się niestabilności kolana lewego i nasilenia trudności podczas chodzenia. Aby poprawić stabilność stawu kolanowego powód wymaga zabiegów operacyjnych, których wynik nie jest jednak pewny. Na skutek urazu P. S. doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 %.

Mając na uwadze przytoczone wyżej argumenty, w ocenie Sądu, kwotą adekwatną do zakresu krzywdy niemajątkowej, jakiej doznał powód na skutek wypadku, jest kwota 41.000 zł. Przy uwzględnieniu faktu, iż pozwany wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda kwotę 16.000 zł, powództwo w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie należało uwzględnić do kwoty 25.000 zł. W pozostałym zakresie - jako wygórowane - podlegało ono oddaleniu.

Roszczenie o zadośćuczynienie ma charakter bezterminowy, winno być zatem spełnione w terminie wynikającym z wezwania (art. 455 kc) przy uwzględnieniu dyspozycji art. 817 § 1 kc. Nie ulega wątpliwości, że powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 18 maja 2011 r. Żądanie zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 135.000 zł zgłosił jednak dopiero pismem z dnia 16 sierpnia 2013 r. Uwzględniając czas na obrót pocztowy, przyjęć należało że pozwany w opóźnienie popadł z dniem 24 sierpnia 2013 r. Skoro tak, to roszczenie odsetkowe należało uznać za usprawiedliwione za okres od tej ostatniej daty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc. Pozwany uległ powodowi w 33 %, ponosząc koszty procesu w kwocie 3.617 zł, koszty poniesione przez powoda odpowiadały kwocie 7.917 zł (opłata od pozwu - 3.800 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego - 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł opłata od pełnomocnictwa 17 zł). Uwzględniając wynik procesu, stosunkowo rozdzielając koszty procesu, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 190 zł.

W przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) przy zastosowaniu art. 100 k.p.c. Koszt obu opinii zamknął się kwotą 839,91 zł, powód uiścił zaliczkę w kwocie 500 zł, stąd nieuiszczone koszty odpowiadają kwocie 339,91 zł. Uwzględniając wynik procesu powód winien uiścić na rzecz Skarbu Państwa 2/3 z tej kwoty zaś pozwany - 1/3.